

Carl Michael Bellman

E földet el kell hagyni végleg,

Miközben más szuszog, pofékel,

A négyes számú krigli ōre,
Rózsás pofáju cimborám,
Mint ánglius matróz, vidám,
Akárha tíz font vón a bére -
Küld ám a poklok mélyire,
És menten kétfelé hasítna

Ha lelkem égő kínjait ma
Feledve, nem iszom vele.

De nem: nem ízeli a nyelvem
Többé az óbor csöppjeit:
Még anniyt nyög ki tán: proszit,
S a vér megáll az ereimben;
Már zsibbatag, nehéz a comb,
Karom jeges, fagyott a lábam,
Orrom csöpög, s az éjszakában
A lelkem rémülten bolyong.

Igen, ahol Bacchus mosolygott
Szuszékomról is egykoron,
Mivel kecsegétsz még, csehóm?
Útravalóm sovány savó most
És zabpehelyleves csupán,
Hashajtópor papírtasakja,
Doktorköpeny, sok száraz flaska:
Csak ezt hagyom magam után.

Andante

E föl - det el kell hagy - ni vég - leg, Bac - chus - nak bú - csút
mond - ha - tok, Is - ten hoz - zá - tok, jó bo - rok, Nek -
tár, mit a szü - ret ki - pré - selt Épp mos - tan, él - tem
al - ko - nyán. Jöjj, hív - lak, két - ség - be - e - sé - sem! Kor - sóm te - kerd kö -
rül kö - tél - lel, Sa - kassz fel rá! egy korty csu - pán.

(Carl Michael Bellman [*Fredman episztolái és dalai*](#) című kötetéből.)

[← Előző oldal](#)

[Következő oldal →](#)